

PETRA

HEDEROVÁ

**ZA KAŽDŮ
CENU**

Epitovky

Quitouky

P
Hetra
Lederová

ISBN 978-80-89950-56-0

Evitovky

Z

a každú cenu

Evitovky

PETRA HEDEROVÁ

”

Venujem mojej
mame Helenke.

“

P

rológ

Mladá žena stojí v rade v lekárni a nervózne podupkáva vysokou koženou čižmičkou. Pritom otrávene vzdychá a prevracia očami. Rozčuľuje ju starénka pri okienku, ktorá nedokáže pochopiť, že jej recept dávno exspiroval. Lekárnik starkej márne vysvetľuje, že antibiotiká treba vybrať vtedy, keď je človek chorý, nie o mesiac neskôr. Okrem toho si

pani pýta lieky na podporu pamäti, obvazy a prieduškový čaj. Slečna je čoraz napätejšia. Ovieva sa letáčikom, ktorý schmatla zo stolíka pri dverách a rozopína si teddy kabát módnej okrovej farby. V tvári je červená, ruky sa jej trasú. Nech sa už, dopekla, všetci rozhybu! Starenka konečne zaplatí za nákup a k okienku pristúpi zavalitý štyridsiatnik v obleku. Ten, našťastie nezdržuje, vypýta si svoje lieky a o dve minúty je vybavený. Na rad sa dostáva nedočkáva slečna.

„Prosím si tehotenský test,“ precedí cez zuby.

„Nerozumel som vám,“ zamračí sa lekárnik. „Môžete to zopakovať?“

Slečna vyhrkne: „Test! Tehotenský test!“

Lekárnik šmátra v zásuvke a vyberie z nej tri škatuľky.

„Ktorý si prosíte? Tyčinkový, prúžkový alebo kazeťový?“

Žena vyštekne: „Dajte mi z každého jeden!“

Chvatne zaplatí kartou, tovar skryje do kabelky a vybehne z lekárne.

Náhodný pozorovateľ nepotrebuje diplom z neverbálnej komunikácie, aby uhádol, aký výsledok testu si táto žena praje. Modlí sa, aby sa na tom prekliatkom papieriku zobrazila iba jedna čiarka. Možno je na dieťa príliš mladá a musela by sa priznať rodičom. Alebo nemá stáleho partnera, len milenca, ktorý o dieťa nestojí. Eventuálne prišla o prácu, prípadne sa jej rozbehla hviezdna kariéra. Ktovie, dôvodov môže byť viacero. Za žiadnu cenu však tehotná byť nechce.

Tehotenské testy však kupuje aj iný druh zákazníčok. Prichádzajú v celkom odlišnom rozpoložení, s pokorou a vyrovnané. V očiach však majú očakávanie, ktoré sa nedá skryť. Testy si kupujú pravidelne a presne vedia, ktorý je najspoľahlivejší. Lekáreň navštevujú tak často ako športový fanúšik stávkovú kanceláriu. Vyhrám alebo nevyhrám? Vek týchto žien je zvyčajne vyšší a dieťa je často to posledné, čo im chýba k šťastiu. Sú odhodlané pokúšať sa oň, až kým ich plodnosti nezazvoní umieračik.

Existuje však ešte tretí druh žien, tie majú materstvo na háku. Nikdy sa naň necítili, alebo si to s rodením detí časom rozmysleli. Venujú sa kariére, cestovaniu, chlapovi či záľubám. Nie sú preto o nič menej šťastné ako ktorákoľvek žena – matka. O nich však v tejto knihe reč nebude. Hlavnou hrdinkou je totiž Magdaléna, ktorá je myšlienkou na materstvo posadnutá. Jej príbeh bude blízky mnohým dáмам, ktoré sa na internetových fórach označujú vymysleným termínom *snažilky*. Magdaléna sa s tým nepárá, ženie sa za dieťaťom hlava-nehlava. Niet jedinej oplodňovacej metódy, ktorú by nepodstúpila, neexistuje žiadny detail, na ktorý by nepomyslela. Isté veci sú však v rukách Božích, alebo ak chcete vesmírnych. Podarí sa Magdaléne vyhrať boj s veternými mlynmi alebo sa vzdá a zmieri s osudom?

Táto kniha nemá byť návodom na to, ako otehotnieť, autorka však čitateľkám nedokáže zabrániť, aby si z nej zobrali inšpiráciu.

ZA KAŽDÚ CENU

1.

Už vo svojich šesnástich rokoch som mala jasno v tom, ako bude vyzerat' môj život.

Všetko bolo dokonale sformované v mojich predstavách, akoby namaľované pestrými farbami na bielom plátne alebo vytetované čiernym atramentom na koži domorodca z Polynézie. Obrazy o mojej budúcnosti boli zreteľné, mali ostré kontúry

a úplne konkrétne tvary, takže som ani na malú chvíľu nezapochovala o tom, že by raz v mojom živote mohlo byť niečo inak. Mohli by ste namietat', že takéto predstavy sú naivné a nemajú opodstatnenie v realite, ja som im však stopercentne verila. Dokonca som párkrát bola v pokušení, že si v špeciálnom programe nakreslím diagram, ktorý bude znázorňovať, ktorá životná udalosť sa kedy stane a aké predpoklady musia byť splnené, aby k nej došlo.

Po skončení vysokej školy sa vydám. Vezmem si pekného, vysokého a vzdelaného muža v mojom veku. Budeme spolu tvoriť krásny pár ako Ken a Barbie alebo Popoluška a princ. Možno to druhé prirovnanie nie je celkom správne. Popoluška bola submisívna chudera, ktorú princ zachránil pred mačochou a zlými nevlastnými sestrami. Nebola mu rovnocennou partnerkou. Ja si však nájdem rovnocenného partnera, ktorý ma nebude zachraňovať, pretože to vôbec nebude potrebné. Hoci nebudeme povahovo či názorovo identickí, budeme sa skvele dopĺňať a navzájom si pomáhať.

Po skončení vysokej školy si taktiež nájdem výborne platenú prácu. Aj keď môj odbor nebude patriť medzi najatraktívnejšie, pretože sa rozhodne nechystám študovať právo ani medicínu, ukončím ho s vynikajúcimi výsledkami. Učenie mi vždy išlo na jednotku, veď som napokon dcérou učiteľky. Bola by hanba, keby som mala v škole zlé známky a ja som hanbu rodičom za žiadnu cenu robiť nechcela.

Po škole sa zamestnám vo svojom odbore alebo aj nie. Viem, že dnes na tom až tak nezáleží, čo za školu máte. Inžiniersky titul vyzerá rovnako dobre pri každom mene, bez ohľadu na charakter štúdia, ktoré uchádzač absolvoval. Odpracujem tri roky v zamestnaní, ktoré sa mi podarí zohnať, nejako to tam vydržím, veď to rýchlo ubehne. A potom pôjdem na materskú. Tehotenstvo určite nebudem odkladať. Plánujem si založiť veľkú rodinu a čím skôr začnem, tým viac detí stihnem.

Veľká rodina je super, najmä ak máte veľký dom so záhradou. Zo všetkých kútov sa ozýva veselý detský smiech, vzduchom sa nesie vôňa nedeľného obeda, jednoducho to tu žije. V takom prostredí sa nik nenudí a každý vie, čo sa od neho očakáva. Keď deti vyrastú, nikdy sa nebudú cítiť samy. Vždy sa budú mať o koho oprieť, budú mať jeden druhého a navzájom si pomáhajú. Ja mám iba jednu sestru a aj to nevlastnú. Možno preto si vždy nerozumíme. Keby som mala vlastných súrodencov, bola by vyššia pravdepodobnosť, že by som s niektorým z nich nadštandardne vychádzala.

Áno, také boli moje plány do budúcnosti. A to bolo vlastne celé. Žiadne ďalšie nápady. Načo aj? Bolo to všetko, po čom som túžila.

Keby som len vtedy bola vedela, že život nie je taký, ako si ho predstavujeme! Keby som bola tušila, akú dlhú cestu budem musieť prejsť, aby som sa aspoň kúsok priblížila svojej maximalistickej predstave!

Dnes mám tridsaťpäť rokov, pomerne úspešnú kariéru a tri neúspešné umelé oplodnenia za sebou. Pomaly strácam optimizmus a prepadáam beznádeji z toho, že nikdy nebudem mať vlastné deti.
Prečo práve ja?

2.

Všade okolo seba vidím tehotné ženy. Akoby sa s nimi roztrhlo vrece! Sedia v čakárni u gynekológa, každý ich púšťa dopredu na obede v jedálni, pretŕčajú sa dokonca i v bulvárnej tlači a televízii. Sú ich plné internetové fóra, kotkodákajú o svojich pocitoch a hormonálnych návaloch a mne sa chce kričať:

„Držte zobák!“

Určite by sa nejedna z nich rozplakala, keby som ju takto zahriakla. Tehotné ženy sú totiž precitlivené. Dokonca ešte aj rozprávajú v zdobneninách ako jedna moja kolegyňa. Vždy ma išlo poraziť, keď som počúvala jej ranné výlevy.

„Idete na kávičku? Ja sa idem napapať. Nejako mi tvrdne bruško.“

Keď ja otehotniem, určite zostanem normálna. Nikdy nedopustím, aby sa zo mňa stala vymletá „tehuľka“. To by som svojmu manželovi nikdy nespravila. Okrem toho budem celé tehotenstvo cvičiť jogu, aby som mala čo najmenej bolestivý pôrod. Nepriberiem viac, ako je nevyhnutné. Nechcem byť žiadna chodiaca veľryba ani počas tehotenstva, ani po ňom. Budem sa ovládať a zdravo stravovať. A po pôrode mám v pláne vyzerat' rovnako dobre ako pred ním. Nemienim sa zanedbávať a vyhovárať, že je to vina hormónov. Jednoducho sa budem o seba starať.

Ale kedy to už príde? Dočkám sa vôbec?

Hádam nikdy v živote nebolo v Bratislave toľko tehotných žien ako teraz. Všetky moje kolegyne jedna po druhej odchádzajú na materskú. Moje kamarátky z výšky už dávno tlačia kočík, prípadne vodia deti do škôlky.

Zdá sa mi, že postupne prichádzam o kamošky. Nemám chuť chodiť po návštevách obdivovať cudzích potomkov. Nechcem byť neprajná a závistlivá, ale vôbec mi to nerobí dobre. Veľakrát odmietam po-

zvanie s výhovorkou, že musím pracovať. Nemajú pre mňa pochopenie. Tí, ktorí netušia o mojom trápení, mi neváhajú šplechnúť priamo do tváre:

„Magdaléna, už sa vykašli na tú kariéru, sú predsa oveľa dôležitejšie veci na svete ako práca. Prečo si konečne s Ivanom nezaložíte rodinu?“

V takej chvíli vlastne vôbec neviem, čo im mám na to odpovedať. Mám začať každému vysvetľovať, ako sa snažím, no nejde to? Alebo sa mám radšej tváriť, že som nad vecou a že rodina nie je to, po čom túžim? Ved' nemusíme mať každá deti. Aj ten obrovský dom, ktorý sme si pred rokmi postavili, máme s Ivanom iba tak, sami pre seba. Obaja môžeme mať vlastnú pracovňu, zmesť sa doň aj domáce fitnes a host'ovská izba. Máme svoje súkromie a životný priestor.

Ľudia ma budú buď ľutovať, alebo v tom druhom prípade presviedčať, aké je dieťa dôležité a že by som to celé mala prehodnotiť. Rodina je základ, nie kariéra.

Môžete už konečne všetci sklapnúť?

Ani moja vlastná matka netuší, aký mám problém. Nemám s ňou práve ideálny vzťah, preto jej to odmietam vysvetľovať. Nech si myslí, čo chce.

Niekedy je toho na mňa priveľa. Mám chuť sa na všetko vykašľať, dať výpoveď v práci a odísť niekam preč, ďaleko, kde ma nikto nepozná. Ale kam? Človek aj tak sám pred sebou neutečie.

Stále to nevzdávam. Mám ešte päť rokov do štyridsiatky a príčina mojej neschopnosti otehotnieť,

nie je známa. Respektíve, ako uvádzajú moje lekárske záznamy, príčina neexistuje. Som zdravá ako losos z ekologického chovu, ako vegánska večera alebo prechádzka na tatranskom vzduchu.

Tak kde je to dieťa? Prečo neprichádza?

3.

Po vysokej škole som nastúpila do call centra. Samozrejme, nebola to práca, o ktorej by každý sníval, ale niekde som musela začať. Moja mama je učiteľkou nemčiny, preto do mňa od malička hustila nemecké slovíčka a frázy. To sa mi neskôr veľmi zišlo. Moja nemčina síce nebola na takej úrovni, aby ma prijali na oddelenie obchodu alebo technickej pod-

pory, no postačovala na to, aby som prepájala telefonické hovory zákazníkov.

„Hallo? Die Zentrale. Was kann Ich für Sie tun?“

To bola veta, ktorú som vyslovila hádam najčastejšie v živote. Určite existovali aj alternatívne frázy, ktoré sa dajú použiť, keď zdvihnete slúchadlo, ale tak nás to naučili naši nadriadení. Nebolo teda nad čím špekulovať.

Zložitejšia situácia nastala, keď zavolať nejaký anglicky hovoriaci zákazník. Vtedy som sa spýtala:

„Hello, what can I for you do?“

Asi po pol roku používania tejto vety ma na nesprávny slovosled upozornila moja nadriadená. Bolo mi to trochu trápne, ale nevádi, nikto predsa učený z neba nepadol.

Poviete si, že na to, aby som prepájala telefonické hovory, nepotrebujem vysokoškolské vzdelanie. Možno máte pravdu. Ale nie je jednoduché uplatniť sa na trhu práce s niečím takým, ako je geografia – kartografia. Na tento odbor ma prijali bez prijímačiek na základe toho, že sa mi raz akýmsi zázrakom podarilo vyhrať celoslovenské kolo geografickej olympiády. Mne, čo som ani netušila, koľko svetadielov má zemeguľa! Do dnešného dňa som nepochopila, ako bolo možné, že som zvíťazila, veď tam museli byť aj študenti, ktorí, na rozdiel odo mňa, niečo zo zemepisu reálne vedeli. Porote sa zrejme zapáčila moja práca o prírodných katastrofách, ktorú som celé mesiace svedomito ťukala na starom písacom stroji. Počítač vtedy nebol bežnou výba-

vou domácnosti. Celé snažení som doplnila ručne farbenými obrázkami a mapkami. Zrejme na základe estetickej stránky mojej práce sa mi podarilo zvíťaziť a dostať sa bez námahy na výšku. Neriešila som, aké budem mať po škole uplatnenie, vtedy mi to bolo jedno. Call centrum bolo miesto, kde som začala svoju kariéru. Tu som žiadnu geografiu nepotrebovala, odhliadnuc od toho, že je užitočné trafiť do jedálne a k východu z budovy.

Ja som však ambiciózna žena, preto sa nik nečudoval, keď sa zo mňa onedlho stala šéfká celej centrály. Mala som pod sebou vyše dvadsať zamestnancov, za ktorých som bola zodpovedná a ktorým som dávala rady a usmernenia, ako správne komunikovať so zákazníkmi. Občas nastali skutočne kuriózne situácie, napríklad keď k nám volávali rôzni úchyláci. Vtedy bolo v telefóne počuť len vzdychy bez obsahu, ktoré sme museli včas identifikovať a vedieť na ne promptne zareagovať. Častým problémom boli frustrovaní zákazníci, ktorí nemali chuť počkať, kým ich prepojíme na správne oddelenie, a radšej nadávali rovno nám, nič netušiacim dispečerom. Nevedela som, koho sa viac desím, úchylákov alebo agresívnych zákazníkov, no na obe skupiny osôb si bolo treba len zvyknúť.

Práca s ľuďmi je vždy otravná. A najmä vtedy, keď ste vedúci. Často musíte vypiť skutočný kalich horkosti až do dna. Podriadení, hlavne tí citlivejší, sa vám vyhrážajú odchodom a zvyčajne to myslia vážne. Je potom na vás, aby ste ich presvedčili, že